

Falcsik Mari

NEMZEDÉKI

most annak az ideje jön el
kiderül már hamarosan
hogy milyen öregén a rock nemzedéke

én alig várom
nagy szabadságot érzek ebben
löttyedt karokkal csápolni a bulin
énekelve a Dalt
egyre szebb rekedő Joni Mitchell-hangon
aztán besörözni bárkikkel
akik csak ott vannak
legyenek öregek
vagy fiatalok

mert mi nem fogunk haselkötőt viselni
az fix
arcot se pirosítunk
tán még haját se festünk
és a műfogsort
mikor örökre elhagyjuk a huzatos házat
mint Máriska és Francin és Pepin
baltával zúzzuk össze a favágó bakon

Vár Ucca Műhely, 2016/4.

■ Falcsik Mari 1956-ban született Budapesten. Verset ír.

Karácsonyi Zsolt

AZ ALAGÚT. AENEAS

Szabadulunk,
szabadulunk, igen,
kimentett, kihozott vágycat, tényeket hozunk fel, kapaszkodunk,
visszük a belső képeket, fotográfiákat, elfelejtett festmények repedéseit
visszük, cipeljük, húzzuk, rángatjuk magunk után, és magát a felejtést is,
igen, mindezeket, a cipelésért, a hordásért, a mögöttünk csaholó
hordákért, igen, cipeljük, húzzuk, vonjuk magunk után, és persze
magát a felejtést is húzzuk, cipeljük, a felejtésre való
emlékezéssel együtt, a reménységgel és
reménytelenséggel együtt,
istenekkel és istentelenséggel együtt,
ebben a ránk szakadó különben, ebben a külön ránk szabott valóban
visszük, hordozzuk, hogy a nyomokat,
a nyomtalanság nyomait találjuk meg
saját bordáink vagy mások bordái között,
amíg a hordás és a hordák
egyetlen pillanattá sűrűsödnek,
amíg az alagút, amelyben járunk,
amelyből minduntalan kilépünk,
nem sűrűsödik egyetlen ponttá,
egyetlen fekete-fehér
fekete vagy fehér
fekete és fehér
jellé
mint
a

betű
vagy a betűk korlátolt hatalmú,
és önnön körein belül mégis korlátolhatatlan
birodalmában, ami éppen a birodalom ellen szól,
a birodalom elől menekül, és éppen ezért mégiscsak a birodalmat
húzza, vonja maga után, cipeli hátán, ahogy sebesült hordja a sebesültet,
ahogy sebesült hordja önmagát, hogy a seb mélyén a gyógyulás,

a gyógyító emlékezetében vagy a gyógyulás emlékében a seb mégiscsak gyógyíthatatlan legyen, mint a bokába fúródó mérgező nyílvevő, mint az emlékezet vizébe merülő kentaur, hogy a felszínre törjön újra, mint bűvópatakok kitapinthatósága a föld egyre mélyülő felszínén, ami mindent ad, csak nem a megnyugvást, nem a város alapíthatóságának lehetőségét, nem Didót és nem Aeneast, nem, csak a nemet, ami éppen a nemlegességgel próbál szembeszegülni, hogy legalább a két nem senki által se kért, mégis felszínre bukkanó könyörtelenségét feloldja –

és ha ez lehetetlen,
akkor és csakis akkor, legalább, mutasson rá a geometriára,
ami a föld és Gaia kimért könyörtelenségében újra és újra megmutatkozik.

Kortárs, 2016/11.

Gömöri György

AZOK A DÉLUTÁNOK...

Azok a lomha, forró nyári délutánok
amikor csakis fagyfaldozni volt kedve
a ráérős fiúnak, aki el-elballagott
egy olyan házhoz, ahol a nyitott ablakból
újra meg újra kiszüremlett a tétova *Für Elise*
vagy egy korabeli lagymatag álnépi sláger
míg a csatornák bűze gőzölgött minden utcáskon
– felfütyült ilyenkor a fiú az egyik emeletre
hogy megkérdezzen egy lányt „Nem jössz ki a Palára?”
– Akkor még nem volt sem tévé, sem szenttelen Fészbuk
a gyerekek hittek a tiszta friss levegőben
meg abban, ha felnőnek jobb lesz ez a világ
és nem kell megint aknamezők vagy félelemből font kerítések
mögé húzódni vagy duplázás lakásban izzadva remegni

Tekintet, 2016/6.